

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 89 0 Rs 056121 19 Rev
Banjaluka, 15.10.2019.godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija, Violande Šubarić, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice D.T. iz S., ..., koju zastupa punomoćnik Z.J., advokat iz P., protiv tužene RS, koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, Sjedište zamjenika u Istočnom Sarajevu, radi zaštite prava iz radnog odnosa, vrijednost predmeta spora: 6.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj: 89 0 Rs 056121 18 Rsž od 07.9.2018. godine, na sjednici održanoj dana 15.10.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja i obje nižestepene presude preinačavaju tako da se odbija zahtjev tužiteljice da se poništi rješenje organa tužene, Odbora ... broj: 127-127/17 od 30.3.2017. godine i rješenje ministra ... broj: 08/4-126-27/17 od 23.02.2017. godine i obaveže tužena da tužiteljici naknadi troškove spora u iznosu od 1.160,00 KM.

Obavezuje se tužiteljica da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 675,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Sokocu broj: 89 0 Rs 056121 17 Rs od 30.3.2018. godine, usvojen je tužbeni zahtjev tužiteljice, te su rješenja organa tužene RS Odbora ... broj: 127-127/17 od 30.3.2017. godine i ministra ... RS broj: 08/4-126-27/17 od 23.02.2017. godine poništena kao nezakonita i obavezana tužena da tužiteljici naknadi troškove spora u iznosu od 1.160,00 KM.

Presudom Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj: 89 0 Rs 056121 18 Rsž od 07.9.2018. godine, žalba tužene je odbijena, kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđena.

Blagovremenom revizijom drugostepenu odluku pobija tužena zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se revizija dozvoli i usvoji, te osporena presuda preinači tako da se usvoji njena žalba i preinači prvostepena presuda na način da se odbije tužbeni zahtjev, ili da se drugostepena presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužiteljica predlaže da se revizija odbaci, kao nedozvoljena ili odbije, kao neosnovana.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP), propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM. Dalje je istom zakonskom odredbom (stav 3.)

propisano da u slučajevima u kojima revizija nije dozvoljena prema novčanom cenzusu, stranke mogu podnijeti reviziju ako odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, s tim da su pod tačkama 1, 2. i 3. taksativno nabrojani zakonski razlozi koji su od naročitog značaja za izjavljivanje revizije, a u slučaju kada se revizija poziva na razloge iz stava 3. ovog člana stranka treba jasno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg je podnijela reviziju, uz navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni (stav 4.).

Tužena je izjavila reviziju, pozivom na naprijed navedene odredbe ZPP, pa budući da je jasno označila materijalnopravno pitanje, koje se odnosi na stav o tome koje će se materijalno pravo primjeniti na konkretan slučaj, o kojem pravnom pitanju postoji različita praksa sudova, u prilog koje tvrdnje dostavlja odluku Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 Rs 224086 17 Rsž od 20.02.2018 godine i odluku Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 71 0 Rs 208709 18 Rev od 23.8.2018. godine u kojim je, kod slične činjenične i pravne situacije, izražen drugačiji stav od stava koji zauzima drugostepeni sud u pobijanoj presudi u pogledu pitanja koje će se materijalno pravo primjeniti, dozvoljeno je raspravljanje o predmetnoj reviziji, bez obzira što vrijednost pobijane presude ne prelazi 30.000,00 konvertibilnih maraka.

Revizija je osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice da se ponište rješenja na osnovu kojih joj je utvrđen prestanak radnog odnosa kod tužene.

Tokom postupka koji je prethodio donošenju nižestepeni presuda pokazalo se nespornim da je tužiteljica kod organa tužene, MUP, zasnovala radni odnos na radnom mjestu rukovodilac Odsjeka za ... PS CJB I.S.; da je 16.02.2017. godine podnijela zahtjev za sporazumni raskid radnog odnosa, na osnovu čega je tužena donijela rješenje od 23.02.2017. godine (čije poništenje se traži u ovom postupku), kojim tužiteljici prestaje radni odnos, voljom državnog službenika; da je tužiteljica protiv tog rješenja izjavila žalbu, koja je odbijena rješenjem nadležnog organa od 30.3.2017. godine (čije se poništenje takođe traži u ovom postupku). Tužena je donošenje spornih rješenja temeljila na odredbi člana 86. stav 1. tačka v) Zakona o državnim službenicima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12, 121/12, 15/16 i 57/16 – u daljem tekstu: ZDS).

Nižestepeni sudovi su na rješenje predmetnog spora primjenili odredbe Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 1/16 i 66/18 – u daljem tekstu: ZR), jer da je odredbom člana 9. ZDS regulisano da se na prava i dužnosti državnih službenika, koja nisu uređena odredbama ZDS, primjenjuju opšti propisi o radu i kolektivni ugovor, pa nalazeći da u konkretnom slučaju tužena nije postupila u skladu sa odredbom člana 177. ZR - budući da nije sa tužiteljicom zaključila obostrano potpisan sporazum o prestanku radnog odnosa - udovoljili su tužbenom zahtjevu.

U pravu je revidentica kada tvrdi da su nižestepeni sudovi pri donošenju svojih odluka pogrešno primjenili materijalno pravo.

Saglasno odredbi člana 1. ZDS, na regulisanje radnopravnog statusa tužiteljice kao državnog službenika, o kojem govori odredba člana 2. stav 2. ZDS, imaju se primjeniti odredbe tog zakona. Tim zakonom je regulisan i prestanak radnog odnosa, pa je odredbom člana 86. stav 1. propisano da državnom službeniku prestaje radni odnos, pored ostalih slučajeva, i voljom državnog službenika, tačka v).

Tužiteljica je podnijela zahtjev za sporazumni prestanak radnog odnosa (17.02.2017. godine), uz obrazloženje da joj je taj prestanak potreban jer je odlukom Nadzornog odbora JPŠ „Š. RS“ AD S., dana 02.02.2017. godine, imenovana na funkciju izvršnog direktora za pravne, kadrovske i opšte poslove u upravi tog preduzeća, na period od četiri godine, a da tužena nije udovoljila njenom, ranije stavljenom, zahtjevu za mirovanje radnog odnosa. Na taj način je, po ocjeni ovog suda, iskazala nesumnjivu volju da joj radni odnos kod tužene prestane. Uostalom, nije sporno da je ona faktički prestala raditi kod tužene i počela raditi na novom radnom mjestu, kod drugog poslodavca, i prije podnošenja zahtjeva za prestanak radnog odnosa.

Slijedom toga, bili su ispunjeni uslovi iz citirane odredbe člana 86. stav 1. tačka v) ZDS, pa tužena nije pogriješila kada je donijela rješenje u kojem je konstatovala da tužiteljici prestaje radni odnos njenom voljom. Takvom zaključku, da je tužiteljica opisanim zahtjevom izrazila volju za prestanak radnog odnosa kod tužene, doprinosi i činjenica da u tom zahtjevu nije navela nikakva pitanja i zahtjeve o kojima bi se morala sporazumjevati sa tuženom, odnosno nije spomenula nikakva prava i obaveze nje, kao radnika i tužene, kao poslodavca, do prestanka i nakon prestanka radnog odnosa, o čemu bi trebali zaključiti sporazum u pismenoj formi, pa se ne radi o sporazumnom prestanku radnog odnosa iz odredbe člana 177. ZR i pod uslovom da se ova odredba može primjeniti u razrješenju ove pravne stvari.

Međutim, u ovom slučaju se ne može primjeniti navedena odredba ZR, na kojoj su nižestepeni sudovi temeljili svoje odluke. Ovo zato što je tužiteljica, radeći kod tužene, imala status državnog službenika, u smislu odredbe člana 27. stav 1. tačka đ) ZDS, pa se njen radnopravni status ima regulisati na osnovu odredbi tog zakona koji je *lex specialis* u odnosu na ZR, što znači da se u pogledu prestanka radnog odnosa ima primjeniti odredba člana 86. ZDS kojom je to pitanje detaljno regulisano.

Iz naprijed navedenih razloga, na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP, revizija tužene je usvojena i obje nižestepene presude preinačene tako da je odbijen tužbeni zahtjev.

Kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, saglasno odredbi člana 397. stav 2. ZPP, odlučiće o troškovima cijelog postupka. Stranka koja u cjelini izgubi spor dužna je da protivnoj strani naknadi troškove (član 386. stav 1. ZPP).

Tužena je u ovom sporu u cjelini uspjela u postupku. Troškovi postupka koje je imala bili su nužni (član 387. stav 1. ZPP), a sastoje se (član 395. ZPP) od naknade na ime zastupanja po Pravobranilaštvu Republike Srpske. Ti troškovi, obračunati saglasno odredbi člana 2. Tar. br. 3. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05), odnose se na sastav odgovora na tužbu, sa paušalom, 225,00 KM i na zastupanje na pripremnom i ročištu za glavnu raspravu, ukupno 450,00 KM, što daje dosuđeni iznos od 675,00 KM, uz napomenu da tužena nije stavila zahtjev za naknadu troškova žalbenog i revizionog postupka.

Predsjednik vijeća
Violanda Šubarić

Za tačnost otpavka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić